

TEATRE

Una creació dramàtica excepcional

Joan-Anton
Benach

La nit més alcohòlica del teatre català a la qual un ha pogut assistir durant la seva vida d'espectador, té lloc diàriament al Romea mentre es representa *Qui té por de Virginia Wolf?* Els molts espectadors que de segur que recorden el film de Mike Nichols (1966), amb Elisabeth Taylor i Richard Burton, no se sorprendran gens del devessall de licors espirituosos que fan córrer per l'escena George (Pere Arquillué) i Martha (Emma Vilarasau), els protagonistes d'aquest drama voraginós, com tampoc de la violència i l'histerisme que els ataca furiosament, a ells i al

matrimoni de Honey (Mireia Aixalà) i Nick (Ivan Benet), convidat a ca seva una dissortada nit de dissabte.

Crec que el director Daniel Veronese (Buenos Aires, 1955), assumint l'encàrrec de dirigir quatre actors catalans, es deu haver inspirat molt més en l'actuació memorable de la parella cinematogràfica Taylor-Burton que no pas en algun muntatge teatral que hagi pogut veure per aquests mons de Déu. En tot cas, és possible de certificar que l'espectacle imponent que ha muntat al Romea el gran director argentí és molt més colpidor que els antecedents locals que ofereix l'obra cèlebre d'Edward Albee (Washington, 1928). Em refereixo a la producció que va dirigir Hermann Bonnín el 1990, al Teatreneu de Gràcia, en una traducció de Jordi Arbonès –i amb Amparo Moreno i Bonnín mateix, en els principals papers–,

i a la que al teatre Tívoli interpretaven el 1999 Adolfo Marsillach i Núria Espert, una baralla apaivagada per la veterana condició dels combatents i per la malaltia dolorosa que patia l'actor i director i que, segons que em confessà ell mateix, l'obligava a sortir medicat a escena.

Sense que es noti, com passa de vegades, cap distància entre un director foraster i uns intèrprets, l'idioma dels quals aquell no pot dominar en profunditat, *Qui té por de Virginia Woolf* gaudeix dels recursos formidables que han anat enriquint el treball professional de Pere Arquillué i Emma Vilarasau. Si l'aparició a l'escena de la parella pot semblar tocada per una gestualitat i unes cantarelles massa tòpiques, aquesta pobra impressió no dura ni dos minuts. L'espectador sent com cadascun dels personatges destapa de seguida les ganades d'esgarripar i creix la força, l'energia i l'autenticitat d'una situació no gens fàcil, atès que no respon a cap conflicte que es pugui explicar linealment. En efecte. Martha i

Qui té por de Virginia Woolf, al Romea de Barcelona, amb P. Arquillué i E. Vilarsau.

George, com s'ha dit moltes vegades, s'estimen, s'odien i, per damunt de tot, es necessiten, i la il·lustració d'aquesta triple realitat sentimental obliga a un canvi constant de registres que tots dos intèrprets resolen amb absoluta eficàcia. De la parella convidada, es destaca la versatilitat de Mireia Aixalà. Val molt la pena de veure un espectacle –amb un text magníficament traduït per Josep Maria Pou– del qual Veronese ha fet una excepcional creació dramàtica.